Quaresma - Tercer diumenge

Per Administrador el dg., 23/03/2014 - 08:00

Ex 17,3-7
Rm 5,1-2.5-8
Jn 4,5-42

1) **“Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?**”: Avui l'Evangeli i aquesta primera lectura ens parlen de **la nostra situació de necessitat**. De la nostra realitat d'éssers que **no som autònoms ni autosuficients**. A vegades ens hem fet **la il·lusió que no tenim ni límits ni necessitat dels altres**. El discurs del 'tu pots triomfar amb les teves pròpies capacitats i pels teus propis mèrits' l'hem sentit més d'una vegada. I és fal·laç. Ho és, de fal·laç, perquè no som autònoms ni autosuficients. Ho és, perquè sense la col·laboració amb els altres no puc fer res. Ho és, de fal·laç, perquè aquest presumpte 'triomf', no me'l llauro jo tot sol, sinó sempre amb l'ajut dels altres. Us convido a que ara **penseu, per un moment, en les persones que us han acollit, cuidat**, alimentat, educat... des de ben petits. Pensem un moment en elles. Una per una, recordant com ens han influït des de ben petits/es. Com ens han cuidat. Com ens han atès. Com ens han consolat. Com ens han ensenyat les coses importants de la vida... Pensem un moment en elles. ... Sense aquestes persones concretes, que us han ajudat a créixer, no seríeu aquí. Sense aquesta confiança fonamental en que podeu esperar dels altres coses bones, sense la confiança en què la gratuïtat i l'amor per vosaltres, quan éreu ben petits, ha estat més gran que la pura 'transacció d'interessos', no estaríeu aquí. **Sense l'experiència de la gratuïtat i la grandesa de l'amor humà, no seríem, ben probablement, persones amb un cert equilibri** psicològic i afectiu. Doncs bé, com deia al principi, el discurs de que 'jo sóc un triomfador per mi mateix' no és del tot cert. **La crisi econòmica ens ha fet sortir, potser, d'aquest emmirallament**. Ens ha mostrat **que no tot és possible. Que no tot m'és possible**. Que no tot el que és possible és bo. Que sí hi ha límits en la nostra vida, i en el nostre món. Que he de tenir en compte els altres. Que he de tenir en compte no només el que puc guanyar i 'triomfar', sinó també el sentit de la meva vida, el sentit que vull donar a la meva existència. La primera lectura ens feia veure la necessitat del poble d'Israel en el desert, després del fet meravellós de la travessa del Mar Roig. Després d'allò, tot semblava possible. Però el temps els fa veure que no. **El desert els fa entrar de nou en el món real: el món de la necessitat, el món del rebre, de l'acollir, del dependre dels altres**. Per això protesten a Moisès: “ens vols matar de set?” Protesten perquè pensaven que tot els seria possible i fàcil, i no és així. Tenen set. Em puc preguntar ara, per un moment: jo, segueixo veient-me potser encara massa 'autosuficient'? **Quina 'set' tinc? Tinc necessitat? Necessito dels altres? Què necessito dels altres?** Només els béns materials? Què necessito dels altres...? I em disposo a **agrair tot allò que rebo de les persones que estimo i que m'estimen**. I potser descobreixo que sobre tot el més important que rebo no són coses materials... 2) “**Quan nosaltres érem incapaços de tot, Crist va morir pel qui érem dolents**”: la segona lectura ens diu una cosa ben forta. Ens diu que **l'amor de Déu per a nosaltres no és un quelcom que ens haguem 'guanyat'** pels nostres propis mèrits, sinó que **és un gran regal immerescut**, gratuït, incondicionat. I aquesta és una gran notícia per a mi i per a tot el món. Perquè ens mostra que l'amor de Déu per a nosaltres, manifestat en Jesucrist, **és un amor més 'font de vida' que conseqüència d'unes actuacions** de les que ens podríem vantar. L'amor de Déu **és la matriu** en la que vivim i som. I la manera com vivim serà conseqüència agraïda d'aquest amor descobert com a incondicional per a nosaltres. Ens ho diu sant Pau avui: “Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors”. Que sapiguem, doncs, agrair avui, en aquesta celebració, **la incondicionalitat de l'amor de Déu** per a nosaltres. Que sapiguem veure, en la fracció del Pa que farem ara, en les paraules de la consagració, l'amor de Jesús per a tota la humanitat, i per a mi també. I també **per a les persones més rebutjades, més oblidades**, més marginades. Per elles també ha vessat la seva sant el Senyor Jesús. Són els meus germans de sang. 3) “**Dóna'm aigua**”: després de veure que no som autosuficients, després de contemplar la incondicionalitat de l'amor de Déu cap a nosaltres, ara veiem Jesús en aquest diàleg amb la dona samaritana. El que ens pot sobtar més és que **Jesús és qui li demana aigua**. Ve assedegat, acalorat del dia de camí. Trenca barreres (la de la mala relació entre jueus i samaritans) per demanar una cosa a la dona. **Sí, Jesús ens demana, a nosaltres, aigua. Ens demana generositat. Ens posa en el camí del compartir** i del viure atents a les necessitats dels altres. Atents a les necessitats dels altres en els que Ell mateix s'identifica: “quan doneu un got d'aigua a un d'aquests petits, a mi m'ho doneu”, dirà... Ens podem preguntar, doncs: **de què té set avui Jesús?** De què tenen set avui les persones més necessitades, més petites, més oblidades, marginades, amb les que Jesús s'identifica d'aquesta manera? Quina aigua puc donar jo? Evidentment **no es tracta de l'aigua material,** és clar. **Què vol dir, per a mi, aquest “dóna'm aigua”** que Jesús digué a la samaritana, i que em diu també a mi? Podem prendre un temps ara per a deixar ressonar en nosaltres aquest “dóna'm aigua” que ens diu Jesús... Què vol dir? De quina 'aigua' parla Jesús? **Del meu temps, de quins serveis, de quines accions concretes pels altres, de quines renúncies** per ser més lliure... Reflexionem-hi.

ETIQUETES
GRATUÏTAT AIGUA SET GENEROSITAT